

Arrest

nr. 228 301 van 31 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HAEGEMAN
Kasteellaan 22 / 15
1081 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 18 april 2019 heeft ingediend om de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, alsook de gewone schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 april 2019 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 219 940 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 april 2019.

Gezien het arrest nr. 224 849 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op

verwijdering (bijlage 13septies) en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit zijn de bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis worden gebracht.

2. Over de rechtspleging

Op 16 april 2019 dient de verzoeker, per faxbericht, tegen de bestreden beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een verzoekschrift in waarbij hij de nietigverklaring, alsook de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, evenals de (gewone) schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de bestreden beslissingen. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 231 508.

Bij 's Raad arrest nr. 219 940 van 17 april 2019 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in de zaak met het rolnummer RvV 231 508 verworpen.

Op 18 april 2019 dient de verzoeker, met een aangetekend schrijven, nogmaals hetzelfde verzoekschrift in als het verzoekschrift dat hij reeds per faxpost van 16 april 2019 had ingediend. Het verzoekschrift wordt verstuurd met een begeleidende brief waarin verzoekers raadvrouw onder meer het volgende stelt: *“Het verzoek strekkende tot schorsing bij UDN werd al per fax ingediend en behandeld en afgewezen bij gebreke aan dringendheid. Er is dus enkel aanleiding het verzoekschrift in gewone schorsing en annulatie op de rol te zetten.”* Deze zaak werd bij de Raad ingeschreven onder het rolnummer RvV 232 394.

Op 4 mei 2019 vraagt de verzoeker om de voortzetting van het beroep tot nietigverklaring, gekend onder het rolnummer RvV 231 508.

Met een aangetekende brief van 10 mei 2019 vraagt de griffie van de Raad aan de verzoeker of hij een synthesememorie wenst neer te leggen in de zaak met rolnummer RvV 231 508. De verzoeker wordt in deze brief uitdrukkelijk gewezen op het bepaalde in artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De verzoeker heeft op deze brief niet geantwoord.

Bij beschikking van 15 juli 2019, aangetekend verzonden op 16 juli 2019, wordt aan de verzoeker gemeld dat de Raad met toepassing van artikel 39/73, §2, van de vreemdelingenwet zonder terechtzitting uitspraak zal doen waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld (cf. artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet), tenzij één van de partijen binnen de vijftien dagen vraagt om gehoord te worden.

Bij 's Raads arrest nr. 224 849 van 13 augustus 2019 wordt het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer RvV 231 508 verworpen. In dit arrest wordt vastgesteld dat geen enkele partij gevraagd heeft om te worden gehoord, zodat zij op grond van artikel 39/73, §3, van de vreemdelingenwet geacht worden in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de gewone vordering tot schorsing

De Raad stelt vast dat het voorliggende verzoekschrift het volgende opschrift draagt:

*“verzoekschrift tot schorsing volgens de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid (Art. 39/82 – 39/85 Vreemdelingenwet)
Verzoekschrift strekkende tot annulatie – vraag tot schorsing”.*

In het *petitum* vraagt de verzoeker het volgende:

“(…)

Huidig verzoekschrift ontvankelijk en gegrond te verklaren.

De bestreden beslissingen te vernietigen.

In afwachting de bestreden beslissing te schorsen.

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te bevelen van de bestreden beslissingen.”

De verzoeker zet in het verzoekschrift zowel de “*elementen die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen*”, als het “*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*” en de “*ernstige middelen die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden*” uiteen.

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat het voorliggende verzoekschrift drie onderscheiden vorderingen omvat:

1. een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid;
2. een gewone vordering tot schorsing;
3. een beroep tot nietigverklaring.

Artikel 39/82, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

Nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk opgeroepen, wordt de schorsing bevolen bij gemotiveerde uitspraak van de voorzitter van de geadieerde kamer of van de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

De verzoeker diende bijgevolg, overeenkomstig artikel 39/82, vierde lid, van de vreemdelingenwet, te opteren hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Het is dan ook, op straffe van niet-ontvankelijkheid, niet mogelijk om gelijktijdig een gewone vordering tot schorsing en een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Daar waar de verzoeker in het voorliggende verzoekschrift geen keuze maakt, doch gelijktijdig een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een gewone vordering tot schorsing instelt, zijn deze vorderingen dan ook niet ontvankelijk.

Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoeker aan afstand te willen doen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan deze afstand echter niet inwilligen. Deze afstand zou er immers toe leiden dat de voorliggende gewone vordering tot schorsing, die om de hierboven uiteengezette redenen op onontvankelijke wijze werd ingesteld, alsnog ontvankelijk zou worden.

Ter terechtzitting werd de onontvankelijkheid van de beide vorderingen tot schorsing (een gewone vordering en een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid) aan een tegensprekelijk debat onderworpen.

De raadvrouw van de verzoeker heeft verklaard zich hieromtrent te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en van de gewone vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

3.2. Het beroep tot nietigverklaring

3.2.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring, in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk is. De Raad heeft immers geen rechtsmacht om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3.2.2. Het gezag van gewijsde van het arrest nr. 224 849 van 13 augustus 2019

De Raad wijst erop dat het voorliggende verzoekschrift een exacte kopie betreft van het verzoekschrift dat werd ingediend per faxbericht van 16 april 2019 en dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 231 508. De raadvrouw van de verzoeker heeft dit ter terechtzitting geenszins betwist.

Bij 's Raad arrest nr. 224 849 van 13 augustus 2019 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen. Ook verwerpingsarresten, zoals *in casu*, hebben gezag van gewijsde tussen de partijen. Dit gezag van gewijsde strekt zich uit tot de onverbreekelijk met het *dictum* verbonden motieven. Het arrest nr. 224 849 werd uitgesproken in het kader van de louter schriftelijke procedure (*cf.* artikel 39/73 van de vreemdelingenwet), waarbij de Raad vaststelt dat de beide partijen geacht worden in te stemmen met de in de beschikking van 15 juli 2019 opgenomen grond.

Deze beschikking, die op 16 juli 2019 aan de beide partijen werd overgemaakt met een ter post aangetekende brief, vermeldt de volgende grond:

“De verzoekende partij werd bij aangetekend schrijven door de Raad de vraag gesteld of zij en synthesememorie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen – waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een synthesememorie zal worden ingediend – “geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld”. De vreemdeling is er immers “niet (...)toe gehouden zijn synthesememorie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4. in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een synthesememorie, over zeven extra dagen.” (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen “waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld”.

Het verwerpingsarrest nr. 224 849 van 13 augustus 2019 werd bijgevolg gewezen op grond van de vaststelling dat de verzoeker het vereiste belang bij het beroep ontbeert, zodat het gezag van gewijsde van dit arrest zich tot deze vaststelling uitstrekt.

De Raad wijst erop dat de beroepen, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het door artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet ingestelde vermoeden van gebrek aan het vereiste belang is een onweerlegbaar vermoeden, dat enkel buiten werking kan worden gesteld in geval de betrokkene overmacht of onoverkomelijke dwaling bewijst (*cf.* RvS 8 november 2008, nr. 137.049; RvS 19 mei 2009, nr. 193.441; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.572). *In casu* heeft de verzoeker de mogelijkheid om een dergelijke overmacht of onoverkomelijke dwaling te bewijzen, niet benut aangezien hij geen verzoek tot horen heeft ingediend nadat hij de beschikking van 15 juli 2019 ontving.

Aan de vaststelling dat de verzoeker geen belang heeft, is zodoende ingevolge het arrest nr. 224 849 van 13 augustus 2019 een gezag van gewijsde tussen de partijen verbonden. Deze vaststelling houdt concreet in dat het vereiste belang om de gevorderde vernietiging te verkrijgen, ontbreekt (cf. RvS 4 februari 2019, nr. 233.740).

Het gezag van gewijsde van het verwerpingsarrest nr. 224 849 van 13 augustus 2019 verzet er zich dan ook tegen dat het onderhavige beroep tot nietigverklaring, dat berust op een identiek verzoekschrift (met exact dezelfde uiteenzetting van de middelen) als het verzoekschrift dat aanleiding gaf tot dit verwerpingsarrest, ten gronde zou worden behandeld.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, geeft de raadvrouw van de verzoeker aan dat zij geen synthesememorie heeft ingediend en dat zij heeft berust in de beschikking van 15 juli 2019 in de zaak met rolnummer RvV 231 508, omdat de bestreden beslissingen ook nog het voorwerp uitmaakten van het onderhavige beroep tot nietigverklaring. De raadvrouw van de verzoeker erkent echter dat het verzoekschrift in de onderhavige zaak identiek is aan het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV 231 508, dat aanleiding gaf tot het verwerpingsarrest met nr. 224 849 van 13 augustus 2019. Zij diende er zich dan ook bewust van te zijn dat het wettelijk en onweerlegbaar vermoeden van het ontbreken van het vereiste belang bij de gevorderde nietigverklaring, zoals voorzien in artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, met een gezag van gewijsde is bekleed zodat de Raad over hetzelfde verzoekschrift geen ander standpunt meer kan innemen.

Het beroep tot nietigverklaring dient dan ook te worden verworpen.

4. Korte debatten

Aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist, worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, met toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, samen behandeld.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de gewone vordering tot schorsing zijn onontvankelijk. Het beroep tot nietigverklaring moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE